

JULIE CAPLIN

Mali hotel na Islandu

Julie Caplin ovisna je o putovanjima i dobroj hrani. U stalnoj je potrazi za savršenim džinom i opsesivno je izbirljiva kada su u pitanju vrste tonika, čaše i začini. Kada ne pohađa degustacije džina, piše roman radnjom smješten u jedan od brojnih gradova koje je tijekom godina imala prilike istražiti.

Kao bivša voditeljica odjela za odnose s javnošću, mnogo je godina provela lunjajući Europom i vodeći ponajbolje kritičare iz područja gastronomije na putovanja na kojima su kušali gastronomske specijalitete različitih gradova Italije, Francuske, Belgije, Španjolske, Kopenhagena i Švicarske. Posao nije bio lak, ali netko ga je morao odraditi. Upravo su ta putovanja bila izvor inspiracije i mjesto radnje za serijal *Mali kafić u Kopenhagenu*, *The Little Brooklyn Bakery (Mala pekarnica u Brooklynu)* i *The Little Paris Patisserie (Mala slastičarnica u Parizu)*.

@JulieCaplin

www.facebook.com/JulieCaplinAuthor

JULIE CAPLIN

Mali hotel
na
Islandu

S angleškoga prevela
Ana Briški

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

Za prvu vikinšku princezu, moju predivnu urednicu
Charlotte Ledger, koja vjerojatno ne bi bila dobar
Viking, zasigurno ne u pljačkama, jer je isuviše draga,
srdačna i velikodušna.

1. poglavlje

Bath

Bojim se da još uvijek nema ništa. Kao što sam rekla i prošli tjedan, i tjedan prije toga. Morate shvatiti da su teška vremena. Ekonomija pati. Ljudi više ne mijenjaju poslove tako često.” To je izrečeno s licemjernim, tobože suosjećajnim osmijehom i sitnim očima koje su bježale od Lucyna pogleda kao da je nezaposlenost zarazna bolest.

Teška vremena? Halo! Lucy je trenutno mogla napisati prokletu knjigu o teškim vremenima. Htjela je zgrabiti tu savjetnicu za zapošljavanje za gušu i protresti je. Umjesto toga promeškoljila se u stolici nasuprot toj ženi, u osvjetljenom uredu s modernim namještajem i najnovijim *Apple Mac* zaslonom koji je zauzimao veći dio stola, pokušavajući izgledati smireno, a ne užasuto i uspaničeno.

Djevojka je sada pogledom sumnjičavo odmjeravala Lucynu beživotnu plavu kosu koja je visjela u mlitavim rezancima, ne mogavši skriti izraz zgrožene znatiželje. Lucy je progutala knedlu i osjetila sveprisutne suze kako nadiru. *Pokušaj ti počešljati kosu koja već tri tjedna opada u šakama*, pomislila je. Nije se usudila prati je više od jednom tjedno jer joj se odvod pun plavih vlasi

činio strašnijim od svih drugih sranja koja su joj se trenutno događala. Znaš da je voda stvarno došla do grla kada te vlastita kosa počne napuštati.

Lucy je osjetila kako joj se usnica izvija. O, Bože, svake sekunde mogla bi početi zavijati kao divlja životinja. U zadnje vrijeme sve joj je teže bilo ponašati se poput normalnog ljudskog bića, a trenutno joj je osobit izazov predstavljao pogled preko stola u djevojku u jarkocrvenom odijelu šivanom po mjeri, sa savršenom sjajnom bob frizurom i dražesnim zagasitoljubičastim gel-noktima. Utjelovljenje uspjeha. Tako je izgledao netko tko će uspjeti u životu, kada mu je karijera u uzlaznoj putanji umjesto da se strmoglavljuje brže od kanua niza slapove Niagare.

Uzdahnivši, Lucy je teško gutnula i natjerala se da se smiri. Proteklih dvadeset minuta odolijevala je iskušenju da zgrabi gospođicu Profesionalku za rever i preklinje, “negdje mora biti posla za mene”. Morala je pribjeći sjedenju na vlastitim rukama s ramenima podignutima sve do ušiju dok je slušala istu onu pjesmu koju je čula u zadnjih deset savjetničkih ureda; tržište je u opadanju, nema zapošljavanja, danas nitko nema jednu cjeloživotnu karijeru. Nisu *oni* to prokleta morali reći Lucy, sama je otkrila tu neugodnu činjenicu na teži način. *Ali*, jadikovao je uporni glas u njezinoj glavi, tražila je posao u hotelijerstvu, glas je postajao sve piskaviji i uporniji, *uvijek ima posla u hotelijerstvu*.

“Možda kada biste mogli...” Djevojka joj se pokušavala ohrabrujuće osmjehnuti, “znate... dodati novije reference.”

Lucy je odmahнула glavom osjećajući poznatu olovnu kuglu očaja kako joj raste u grlu kao da će je ugušiti. Djevojka je pokušavala izgledati suosjećajno, pogledavajući po tko zna koji put na svoj sat. Nema sumnje da je imala tisuću puta podobnijeg kandidata u sljedećem terminu. Nekoga čiji je životopis vrvio preporukama bivšeg šefa i čija sramota nije procurila među sve kolege iz branše.

“Mora postojati nešto.” Očaj je potjerao riječi iz Lucynih usta brzinom i uznemirenošću otprilike kao kad zločeste vile

pobjegnu iz zatočeništva. “Ne smeta mi posao koju stepenicu ispod mojih kvalifikacija. Vidite i sami koliko iskustva imam.” U tom se trenu čula kako izgovara sudbonosne riječi za koje si je obećala da ih neće izgovoriti, bez obzira na to koliko teško postalo: “Radit ću bilo što.”

Djevojka je podigla obrve kao da je htjela dodatno pojašnjenje riječi *bilo što*.

“Pa, gotovo bilo što”, rekla je Lucy, odjednom užasnuto svjesna da *bilo što* može značiti strahovito mnogo pozicija, neupražnjenih ili inih i da dohodak te žene ovisi upravo o nalaženju posla kandidatima.

“Pa... aaaa, ima nešto.” Elegantno je slegla ramenima.

Lucy je u tom trenu zažalila “bilo što”. U što će se to uvaliti? Ne poznaje tu ženu. Kako joj uopće može vjerovati?

“Radi se... khm... o velikom koraku unatrag u odnosu na vaše kvalifikacije. Ugovor na određeno s mogućnošću trajnog zaposlenja. Dvomjesečni probni rad. I to u inozemstvu.”

“Ne smeta mi što je u inozemstvu”, rekla je Lucy uspravljajući se. Dvomjesečni je probni rad u redu. Zapravo, inozemstvo je prokleta predivno. Zašto se, zaboga, nije toga prije sjetila? Potpuni bijeg. Bijeg od podsmijeha bivših kolega iza njezinih leđa, *to je ona, znaš ona koja je skriveni pogledi, znamo što si učinila* tajanstveni osmijesi i povremeni *kladim se da bi* pohotni pogledi, od čega joj je bilo izrazito mučno.

Djevojka je ustala i napravila nekoliko većih koraka prema stražnjem kutu ureda kako bi iskopala malenu hrpu plavih fascikala s bukovog konzolnog stola. Čak je i izdaleka Lucy mogla vidjeti da su to poslovi s dna bačve, poslovi označeni kao kategorija “ove nećemo popuniti ni do Svetog Nigdarjeva”. Uz trzaj, djevojka je gotovo sa samog dna hrpe izvukla plavi zgužvani fascikl. Lucy je znala kako se taj jadni fascikl osjećao. Zanemareno i odbačeno.

“Hmm.”

Lucy je čekala sjedeći na rubu svog stolca, blago izvijajući vrat i pokušavajući pročitati što piše dok je djevojka sjajnim noktom prelazila duž A4 stranice. “Hmm. Dobro. Mmm.”

Lucy je zgrčila prste osjećajući olakšanje jer su zaglavljene između stolice i njezinih bedara.

Uz polupritajen koktajl, djevojka je zatvorila fascikl i zabrinuto pogledala Lucy. "Pa, nešto jest. Bilo što." Kolebala se. "Suviše ste kvalificirani za to. I nalazi se u..." izgovorila je nešto što je zvučalo poput kihanja.

"Kako, molim?"

"Hvolsvöllur", ponovila je. Lucy je znala da je izgovor prethodno morala potražiti u rječniku.

"Dobro," Lucy je kimnula, "a gdje se točno nalazi..." glavom je pokazala prema fasciklu, pretpostavljajući po zvuku riječi da se nalazi negdje u istočnoj Europi.

"Island."

"Island."

"Da", žena je brže-bolje nastavila: "Radi se o dvomjesečnom probnom radu u malom hotelu u Hvolsvölluru, koji je samo sat i pol vožnje udaljen od Reykjavika. Počinjete odmah. Da ih nazovem, pošaljem vaše podatke? Riječi su joj se razlile obložene entuzijazmom neočekivane provizije.

Island. Nije mjesto koje bi Lucy ikada sama uzela u obzir. Nije li tamo strahovito hladno? I mrak gotovo cijelo vrijeme? Za nju je idealno vruće mjesto s morem temperature mlake kupke. Sat i pol vožnje od Reykjavika zvučalo je zloslutno, uz prizvuk *usred ničega*. Lucy je zagrizla usnicu.

"Ne govorim taj jezik."

"Oh, ne morate se o tome brinuti. Oni svi govore engleski," rekla je zadovoljno djevojka dodavši, "naravno, možda oni ne budu zainteresirani za vas... znate." Osmijeh joj je izbljedio u tihom suosjećanju. "Ne bih htjela da se previše nadate. Ali reći ću im za vaše bogato prethodno iskustvo. Možda... novije reference budu problem. Poprilična je praznina."

"Možda im možete reći da sam uzela neplaćeni dopust", žurno je rekla Lucy.

Djevojka je kimnula namještajući osmijeh natrag na lice. "Idem ih nazvati." Ustala je pomalo čudno. Lucy je pretpostavila

da obično takve pozive obavlja telefonom na svom stolu, ali je sada htjela privatnost kako bi ih pokušala pridobiti da uzmu njezinu klijenticu koja u životopisu ima rupu od tri godine.

Posljednju je godinu bila pomoćnica upravitelja u glavnom hotelu lanca hotela u Manchesteru. Da bi napredovala do te pozicije dvije je godine predano radila, a onda ju je spomenuti lanac hotela otpustio zbog nedoličnog ponašanja. Lucy je zaškrgutala zubima od pomisli na bešćutnu zlikovku iz kadrovske koju je glavni ured poslao iz skrovitog Surreya da zada posljednji udarac. Naravno, Chrisa nisu otpustili.

Na trenutak Lucy je osjetila da joj samosažaljenje prijeti preplavlivanjem. Molba za molbom, odbijenica za odbijenicom. Ni jedan jedini razgovor. Beznađe je raslo sa svakom novom odbijenicom, poput sjene koja se širi nad zalazećim Suncem. Njezin je bankovni račun gotovo presušio, ponestajalo joj je kauča na kojima bi mogla prespavati kod prijatelja, a na kraju puta naveliko je prijeto skrivanje u roditeljskoj, tipično engleskoj radničkoj kući u Portsmouthu. To je bilo zadnje što će napraviti. Mamu bi zanimalo zašto. Istina bi ubila tatu. Lucy je grizla usnu otvarajući već postojeću upaljenu ranu. Iz nekog je razloga počela gristi usnu i to se proteklih mjeseci pretvorilo u groznu naviku koje se nikako nije mogla riješiti.

“Tamo se... može živjeti?” žurno je upitala Lucy dok je djevojka odlazila iz prostorije.

“O, Gospode, da, nitko pri zdravoj pameti ne bi ni uzeo hotel u obzir bez smještaja.” Naglo je raširila oči shvativši da je vjerojatno rekla više nego što bi trebala. “Odmah se vraćam.” Znakovito je pokupila fascikl i ponijela ga sa sobom, ostavljajući Lucy samu u uredu.

“Jesi li sigurna da je to dobra odluka?” upitala je Lucyna najbolja prijateljica Daisy, odmahujući nepovjerljivo glavom dok je gledala u zaslon laptopa. “Suviše si kvalificirana za to. Ima samo četrdeset i četiri sobe”, zastala je. “I ti mrziš snijeg.”

“Ne mrzim snijeg. U gradu nije baš lijepo kada postane sav crn i bljuzgav”, bunila se Lucy razmišljajući o snijegu iz

svog djetinjstva. O onom prvom zimskom snijegu kada je čist i škripav i gotovo moli za prve korake, grudanje i snjegoviče.

“Hmm”, rekla je Daisy u nevjerici. “Tek si se naviknula na Manchester. Island će biti puno gori. “Iako,” naborala je čelo, “izgleda poprilično lijepo.”

Lucy je kimnula. Lijepo nije ni približno opisivalo stvarno stanje. Ako će se ravnati prema galeriji fotografija mrežne stranice, izgledalo je predivno. Izvana, nad travnatim krovovima i raštrkanim građevinama nadvila se s jedne strane padina prekrivena snijegom po kojoj su bile raštrkane sjene kamenjara koji je provirivao kroz taj snježni pokrov, i s druge strane divlja stjenovita obala na kojoj su se pjenušavi valovi razbijali o usku šljunčanu plažu. Predivno fotografirana unutrašnjost prikazivala je zapanjujuće poglede koji se pružaju s hotelskih prozora, nekoliko ogromnih kamina i udobno uređene zakutke s namještajem koji priziva da se sklupčаш u njemu i zadrije-maš ispred toplog ognjišta. Izgledalo je nevjerovatno. No to je potezalo pitanje zašto nitko prije nije zgrabio posao glavnog upravitelja? Zubima je povrijedila ranu na usni i trznula se.

Daisy ju je, krivo shvativši njezin nagli udah, pogledala strogo. “Ne moraš prihvatiti taj posao. Znaš da ovdje možeš ostati koliko god želiš.” Pogled joj se smekšao. “Zbilja mi ne smetaš. Volim kad si tu.”

Iako je ostanak u Daisynom slatkom stančiću u Bathu zvučao vrlo primamljivo, Lucy je morala prihvatiti taj posao. “Daise, ne mogu zauvijek spavati na tvom kauču, a ako ne prihvatim ovaj posao, vjerojatno ću ostati zauvijek.”

Poznata sjena ponovno je prijetila obuzimanjem. Gutnula je ignorirajući paniku koja joj je, poput ptice koja maše krilima, obuzimala srce i pogledala Daisy. Kako priznati da misliš kako više nisi sposobna obavljati određeni posao? Neodlučnost ju je obuzimala na svakom koraku i neprestano je propitivala vlastitu procjenu.

Treba li prihvatiti taj posao? Kratak razgovor preko Skypea činio se pukom formalnošću, brza provjera da slučajno nema

dvije glave ili štogod slično. Vodila ga je žena koja se nije potrudila ni predstaviti, a nije ju bilo briga ni može li Lucy obavljati taj posao. To je zapravo bilo dobro. Sve su Lucyne kvalitete uistinu bile temeljito oslabljene i da je morala nekom predstaviti svoje sposobnosti, istog bi se trena osudila na propast.

Daisy je položila ruku na nju prenuvši je u mislima. “Nemoj ga prihvatiti. Nešto će se već pojaviti. Možeš stvoriti vlastiti—”

Lucy je podigla ruku kako bi zaustavila Daisyn tipični ohrabrujući citat i značajno podigla obrvu, pa se njezina prijateljica uspjela slabašno osmjehnuti.

“Dobro”, Daisy je svoje malene ruke stisnula u šake. “Ali to je toliko j-je... hebeno nepravedno. Nisi ti kriva.”

“Daisy Jackson, jesi li ti to umalo opsovala?”

Rupica se pojavila u obrazu druge djevojke te se osmjehnula poput nestašne vilenjakinje. “Možda. Ali to me toliko ljuti. Tako je...” zarežala je izgovorivši *grrr*.

“Eto još jedan razlog zašto moram otići tamo. Počela si se glasati kao životinja. Loše utječem na tebe. I jesam kriva. Kriva sam ja i nitko drugi... i Chris jer je prvoklasno govno.”

“Nisi ti kriva. Prestani to govoriti”, rekla je Daisy prodornim glasom punim ozlojeđenosti. “Ne možeš sebe kriviti. Chris je kriv. Premda još uvijek ne mogu vjerovati da je to napravio. Zašto?”

Lucyna se čeljust ukočila, tisuću su puta prežvakale tu temu protekla šezdeset i dva dana uz brojne čaše *prosecca*, vina, džina i votke. Mozganje i alkohol nisu dali nikakve odgovore. Kriva je jer je bila totalna, totalna glupača. Ni sama nije mogla vjerovati koliko je pogriješila. Četiri godine. Zajednički stan. Posao u istoj tvrtki. Mislila je da poznaje Chrisa. Jedno je sigurno... nikada više neće vjerovati nijednom muškarcu, dok je živa.

“Nije bitno ‘zašto’ je to napravio. Moram nastaviti sa svojim životom, trebam posao.” Lucy je zaškrgutala zubima. Odlazak na Island bio je grozna zamisao, ali nije imala izbora.

2. poglavlje

Pariz

Izvoli.” Nina je Alexu gurnula šalicu kave preko stola i dodala mu tanjur pun prekrasnih slastica. “Kuća časti. Zanima me tvoje mišljenje. To mi je najnovija ideja. Ekleri s kremom od maline. Možda te razvesele”, dodala je uz osmijeh s primjesom blagog suosjećanja.

Alex je osjetio tračak žaljenja. Nina je bila draga. Njegov plan da je bolje upozna u potpunosti je pao u vodu. Nažalost, dugo je bila zaljubljena u njegovog prijatelja Sebastiana i morao je priznati, sada kad ju je gledao, uzvrćena ljubav davala je njezinim obrazima predivan sjaj. Ne možeš nikome zamjeriti takvu sveobuhvatnu sreću. Zagrizao je ekler i zastenjao.

“Opa, dobar je, Nina. Zbilja dobar.”

“Izvršno, hoćeš li mi sada reći što nije u redu?”

Zakolutao je očima, a ona je privukla stolicu ignorirajući bijesni pogled koji je dopirao od Marcela, voditelja slastičarnice. Nina je možda službeno bila voditeljica, ali Marcel je nosio hlače u tom poslovnom partnerstvu, vladajući svojom tihom, strogom uslužnošću.

“Tko kaže da nešto nije u redu?” upitao je Alex, pokušavajući zvučati veselo.

“Imam braću. Imam Sebastiana. Prepoznajem ta široka leđa pognuta pod teretom svih briga ovoga svijeta”, rekla je uz širok osmijeh.

Osvrnuo se na lijevu i desnu stranu preko ramena i ona je prasnula u smijeh.

“Malčice sam bijesan. Otvorenje novog hotela je ođđeno, a upravitelj koji je trebao doći na moje mjesto već se pojavio.” Alex je već trebao preuzeti vođenje potpuno novog, minimalistički uređenog posve modernog *boutique* hotela na drugom kraju Pariza, ali tijekom renovacije radnici su otkrili kosti u podrumu. Ljudske kosti. Nasreću, bile su barem dvjesto godina stare, ali to je prouzročilo ogromno kašnjenje.

“Možeš otići na odmor”, rekla je Nina.

“Razmišljao sam o tome, ali mi je šef u svojoj beskrajnoj mudrosti odlučio naći privremeni posao.”

“Ne odlaziš valjda iz Pariza?” Njezine su se usne napunile kako bi mu dala do znanja da se duri i Alexa je žacnulo žaljenje. Dobri momci posljednji stižu na cilj. S njom je doista prošla baka s kolačima.

“Samo na nekoliko mjeseci. Quentin želi da odem provjeriti hotel koji planira kupiti. Želi da procijenim održivost i sastavim izvješće s preporukama za pretvorbu u jedan od naših *boutique* hotela.”

“Kamo ideš?”

“Island.”

Ninina usta oblikovala su maleno “o”. “Mislila sam da ćeš reći neko mjesto u Francuskoj. Ne drugu zemlju. Ali to ne zvuči tako loše. Nije li Island prekrasan i prepun brojnih predivnih prirodnih ljepota? Gejziri prepuni mjehurića, vrući izvori i ledenjaci? Budući da si Škot, očekivala bih da će ti se zamisao da odeš tamo svidjeti.”

“Nije problem što moram na Island. Problem je u poslu koji Quentin želi da obavljam, a on baš i nije divan.”

“Mislila sam da si rekao da moraš sastaviti izvješće.”

“Da, ali to uključuje i procjenu trenutnog glavnog upravitelja i njegova vođenja hotela bez da otkrijem tko sam. Ne odgovara mi to osobito. Zadnje što želim jest biti špijun.”

“James Bond”, rekla je Nina, uspravljajući se u stolici. “Imaš taj naglasak kao Sean Connery.” Počela je izuzetno loše oponašati njegov edinburški naglasak. “Ah, Moneypenny.”

“Ah, to zacijelo znači da sam kvalificiran”, dobacio je Alex. Ninin ga je entuzijazam zabavljao i raspoloženje mu se nakratko popravilo.

Još je uvijek bio pod dojmom sastanka i razgovora sa šefom. Kada je izrazio nezadovoljstvo činjenicom da ne kaže upravitelju pravi razlog posjeta, šefov odgovor zvučao je poput oštrice: “Stvar je u tome, Alexe, da dobri momci posljednji stižu na cilj. To je posao. Kristalno jasno i jednostavno. Treba mi netko tko će sastaviti izvješće, sa svim manama i vrlinama. Bez uljepšavanja. Bit će lakše ako zaposlenici ne znaju tko si. Nisam baš čuo dobre vijesti o upravi tog mjesta. Nedavne recenzije na *TripAdvisoru* poprilično su me iznenadile. Imat ću puno jasniju sliku ako si ti u žiži događanja. Imaš dobro oko i znat ćeš mi reći što treba napraviti kako bi se hotel dotjerao u red, kakvi su zaposlenici i trebam li ih zadržati ili im dati nogu.”

To “dobri momci posljednji stižu na cilj” vrtjelo mu se po mislima. Što ne valja s dobrim momcima? Osim toga, i on može biti opasan kada situacija to zahtijeva. Prošli je tjedan izbacio klijenta iz *a la carte* restorana jer je uštipnuo konobaricu za stražnjicu, izvikao se na nadobudnog dostavljača koji se unatraske provezao kroz glavnu ogradu hotela i ostavio rupu dovoljno veliku da cijelo krdo krava može proći kroz nju te otpustio slastičara kojega je ulovio kako je zafitiljio tavu na mladog, pomoćnog konobara koji je tek završio školu.

“Alex će biti James Bond”, objavila je Nina kada je Sebastian ušao, obgrlio je te joj dao lijeni, samopouzdana poljubac potpuno ignorirajući Alexa.

“Bok, ljepotice, mmm, imaš okus po malinama i užitku.” Poljubio ju je još jednom, ovaj put dulje i polaganije, na što je Alex zakolutao očima.

Konačno se Sebastian odmaknuo od Nine i okrenuo prema Alexu. Alexova usta trznula su se, poruka je bila jasna i glasna.

“Bond, James Bond?” Sebastian je podigao obrvu baš kao Roger Moore.

“Ma ne, Nina je pretjerala opisujući moj tajni zadatak. Zamoljen sam da odradim jedan izviđački posao. Quentin Oliver razmišlja o kupnji hotela na Islandu, a budući da sam ja trenutno bez hotela, zamolio me da odem i izvidim mjesto. U žižu zbivanja, kako je rekao.” Da je spomenuo kako razmišlja otići prurušen u barmena, Sebastian bi se valjao od smijeha!

“Zvuči kao izvrsna zamisao”, rekao je Sebastian cereći se. Alex je pretpostavio da je to zato što je Island tako daleko. Premda se nije imao za što brinuti, Alex se povukao onog trenu kad je shvatio da je Nina zaljubljena u Sebastiana od svoje osamnaeste godine. Na trenutak se zapitao što bi se dogodilo da se više borio za nju, je li uopće imao šanse? Je li se povukao zato da olakša Nini?

Dok je razmišljao o tome, široko se nasmijehio Sebastianu. Možda je najbolji pobijedio. Nina je obožavala Sebastiana i bila je dobra za njega. Vjerojatno predobra. Ali Alex nikada prije nije Sebastiana vidio tako sretnog i smirenog.

“Nije mi problem otići na Island. Kao što je Nina rekla, naviknut sam na sjevernjačku klimu. Smeta mi taj element tajnosti.”

“Zašto ne?” slegnuo je Sebastian. “Imaj na umu da je to posao. Lako je biti nemilosrdan kada je u pitanju nešto što jako želiš.” Je li to Alex uočio tračak spoznaje u Sebastianovu pogledu?

Potom je uputio Alexu topao osmijeh pun odobravanja.

“Nikoga drugog ne bih radije imao na svojoj strani, prijatelju. Znam zašto je Quentin Oliver tražio da to napraviš. I bolje je da ti to odradiš. Imaš integritet i nikoga nećeš zavaljati.

Ne trpiš budale, to je poznato. Ako je trenutni upravitelj idiot, hoće li ti doista biti problem napisati to u izvješću? Mrziš neradnike i zabušante. Ako je tip dobar, nema razloga za brigu.”

3. poglavlje

Island

Lucy su progonile vlastite misli dok je stajala pred čvrsto zatvorenim vratima hotela *Northern Lights*, u potpunoj tami. Dah joj je izgledao poput bijelog oblaka dok je zima nagrivala svaki djelić njezinih udova. Ovo je bila užasna zamisao. Zašto li je poslušala živahnu savjetnicu koja je bacila oko na proviziju? Zašto nije ostala u Bathu s Daisy?

Gotovo se nasmijala dok je blaga histerija prijetila da će je obuzeti. *Zato što si bila očajna. Znala si da je zamisao užasna i bila si u pravu. Trebala si vjerovati vlastitim instinktima.*

Zatreptala je bijesno, jer proklete suze sigurno neće pomoći, i počela udarati šakama po vratima već treći put, naivno ukrstivši prste, kao da će to pomoći, moleći se da netko otvori vrata. Zašto je rekla taksistu da je ostavi na početku staze? Trebala ga je natjerati da čeka, ali ne, taksu je odbrujao, njegova stražnja svjetla nestala su u daljini, a ona je ostala potpuno sama. Na putu ovamo vidjela je svega dva automobila. Dva! I išli su u suprotnom smjeru.

Zašto nije prenoćila u Reykjaviku?

Prožeo ju je drhtaj, pogledala je ovlaš oko sebe u potpunu tamu, jedino svjetlo bilo je ono s njezina mobitela. Nije bilo ni žive duše, barem one ljudske. Dok je izlazila iz taksija, nakon dvosatne vožnje po pljusk — nije prestalo padati otkada je zrakoplov sletio u Reykjaviku — čula je tiho režanje slijeva, a kada je svjetiljku mobitela usmjerila prema režanju, ugledala je dva žuta oka. Ima li na Islandu vukova? Slabašna zraka svjetiljke mobitela uhvatila je obris repa nečega što je odgmizalo, zbog čega je postala još opreznija dok je klipsala puteljkom spotičući se preko kamenja. Čak se i njezin kovčeg žalio poskakujući preko kamenja.

Sada je stajala pred drvenim vratima, pokušavala proviriti unutra, a bočna svjetla otkrivala su mračnu unutrašnjost. Iznad sebe čula je šuškanje trave na krovu ili je možda još neko biće vrebalo iz mraka. Previše joj se slika iz *Gospodara Prstenova* trenutno vrmalo po mislima.

Posljednjim atomima snage pokušala je okrenuti izrezbarenu željeznu ručku na vratima, nadajući se, bezuspješno kao da pokušava proći glavom kroza zid, da su vrata bila otvorena cijelo vrijeme, premda je pokušala već milijardu puta. Toliko o tome da u ovoj zemlji svi ostavljaju vrata otključana, a bila je sigurna da je to negdje pročitala. Udarala je šakom po vratima pa pogledala u mobitel čija se baterija vrtoglavo praznila. Srozala se na tlo, svukla rukavice koje ionako nisu bile dostatne u toj klimi i nazvala kontakt-broj koji je imala. Gospodin Pedersen, vlasnik hotela, trenutno u Finskoj, službeno ju je zaposlio, ali dao joj je broj jedne od zaposlenica hotela. Već drugi put javila se glasovna pošta te je ovaj put, sve očajnija, poslušala bujicu riječi za koju je pretpostavljala da je islandski jezik, rafali oštih samoglasnika i grlenih zvukova.

Duboko je udahnula nadajući se da ne zvuči previše uplašeno i počela govoriti: “Bok, ovdje Lucy Smart iz Engleske. Jedanaest je sati i stigla sam, ali čini se da ovdje nema nikoga.” Poslala je e-mail s datumom dolaska i od nekoga tko se zove Hekla Gunnedóttir primila odgovor da će je dočekati. Toliko je jako stiskala mobitel da joj se ruka tresla. “Možete li me, molim

vas, nazvati?" pitala je glasom punim suzdržane pristojnosti, a zapravo je htjela reći: *Gdje su, za Boga miloga, svi?*

Naravno da je bila pristojna, mislila si je potišteno, ta morat će raditi s tim ljudima. Dobar prvi dojam je ključan. No važnije od dobrog dojma bilo je da je ostave nakon dva mjeseca. Mora preživjeti ovdje barem godinu dana kako bi joj životopis ponovno postao mjerodavan. Osim toga, nije više imala kamo otići.

Deset minuta poslije, nakon što je nervozno pogledavala u mobitel koračajući amo-tamo na trijemu ne bi li se ugrijala, baterija se ispraznila. Kiša je stala, što i nije bila neka utjeha dok je razmišljala o mogućim opcijama, kojih je ponestajalo. Jedan: otići niz cestu i pokušati pronaći bilo kakvu nastambu u blizini bez obzira na to što nigdje dokle joj pogled seže nema nikakvih svjetala, dva: ostati gdje je i nadati se da će netko poslušati glasovnu poruku ili tri: provaliti.

Oblaci su se užurbano nagurali na noćnom nebu, povremeno otkrivajući džepove svemira krcate zvijezdama. Broj sitnih treperavih svjetala bio je zapanjujuć. Ni traga zagađenju svjetlom. Lucy nikada nije vidjela toliko zvijezda, čak joj se učinilo da je vidjela i padalicu u otvoru između oblaka koji se na tren bio pojavio. Iako, toliko joj je bilo hladno da je možda počela i halucinirati.

Sada kad su joj se oči već bile navikle na tamu, a hladnoća joj je otupila i prste na nogama i one na rukama, odlučila je prošetati oko zgrade. Možda pronade neka otključana vrata. Tresući se, hodala je duž prednje strane zgrade. Koliko li će joj još trebati da dohvati kamen i provali kroz jedan od predivnih prozora što su sezali od poda do stropa?

Kada je zamakla za ugao, osjetila je da joj tlo pod nogama postaje strma padina, spoticala se dok su gležnjevi trpjeli oštrinu naglog pada, ali ipak je uspjela vidjeti blagu svjetlost koja je dopirala iza sljedećeg ugla.

Pažljivo, počela je koračati duž strmine, spotičući se i klizeći po rasklimanim oblucima. Svako krckanje i škripanje

kamenja glasno je odjekivalo, zbog čega je bila ustrašena i dezorijentirana. Tu i tamo zastala je i činilo joj se da čuje zapljuskivanje vode, no zvuk se odbijao o tamu i nije točno mogla odrediti odakle dolazi. Nagnuvši glavu na jednu stranu, pažljivo je osluškivala i napravila još nekoliko koraka naprijed. Ah, drvo. Bila je na nekakvoj platformi i onda je zakoračila u prazno.

Dok je posrtala lamatajući rukama poput žbica na kotačima bicikla u pokretu, uočila je obris vode i pripremila se na hladnoću padajući ravno na glavu.

Da nije bilo težine odjeće i neočekivanog šoka od pada na glavu u vodu do ramena, topla, ne, vrela voda, vjerojatno bi bila vrlo ugodna. To ne uključuje nalet vode u nos i gutanje iste. Jao, Lucy je gurnula glavu iznad površine gušeći se i prskajući na sve strane. Odvratno. Glava joj je sada još više zebila u usporedbi s ugodnom kukuljicom u koju je bila umotana od vrata nadalje. Vrućina joj je navrla kroz prste i uši uzrokujući oštar bol, kao da je netko bode iglama. Uto se, poskakujući iza ugla zgrade, pojavilo svjetlo baterijske svjetiljke prateći trag preko kamenog tla ravno do njezina lica.

“Nema korištenja termalnog izvora nakon devet navečer”, oglasio se dubok glas, koji je sve ovo očito dobrano zabavljalo, dok se približavao sve više i više. Lucy je promrmljala sebi u bradu: “Zemljo, otvori se”, osjećajući da je u poprilično nepovoljnom položaju dok je rasplesano svjetlo bivalo sve bliže.

Natopljena parka omotala se oko nje poput prekrivača punjenog kamenjem, gležnjače su gotovo otplutale svakim korakom koji bi napravila, a hlače su joj se čvrsto zalijepile i zategnule noge dok je pokušavala oteturati do ruba.

“Evo, tu su stepenice”, rekao je drugi pjevni glas uzlazno-silaznim tonom, upirući ručnu svjetiljku i vodeći je uz rub prema drvenim stepenicama koje su se izdizale iz vode.

Lucy je uspravila ramena i gegala se kroz vodu prema drvenom rukohvatu. Bez obzira na to što je bila na rubu suza, sabrala je sve svoje dostojanstvo.

Odjednom su se upalila svjetla i rasvijetlila čitav prostor. Nalazila se u vrućem izvoru u obliku manjeg bazena okružena drvenim podestom s parom stepenica koje su završavale u vodi. Iznad nje, malo sa strane, nalazile su se dvije prilike, toplo umotane na hladnom noćnom zraku.

“Jeste li dobro?” upitala je viša prilika, brzo se približila i ispružila ruku iskoraknuvši naprijed kako bi zgrabila Lucynu ruku i pomogla joj svladati deset tona težak kaput.

Srdačne oči, pomislila je Lucy uhvativši pogled zabrinutih smeđih očiju iznad kariranog vunenog šala dok mu je dopuštala da je vuče uz stepenice.

“Dođite brzo unutra prije nego što se krenete hladiti. Vrućina neće potrajati.” Također ugodan glas. Blagi škotski naglasak bio je mek i nježan, za razliku od čvrstog i odlučnog stiska kojim ju je povukao naprijed i usmjerio prema podestu.

“Hvala”, rekla je blago puštajući njegov stisak premda to, iz nekog nepoznatog razloga, nije htjela učiniti. U njezinom svijetu već neko vrijeme nije bilo puno ljubaznosti. “Dobro sam”, dodala je, a glas joj je zvučao odrješito. Nakon svega što je prošla ove godine, nikad više ništa neće uzeti zdravo za gotovo. Dobro se dobrim vraća ili kako god već ide ta izreka.

“Ja sam Alex.” Njegova je ruka još uvijek bila u zraku pored nje, spremna uhvatiti je. “A ovo je Hekla. Žao mi je što vas nitko nije dočekao na prijavi. Nismo očekivali goste danas.”

“Ne. To je baš čudno. Jeste li imali rezervaciju?” upitala je Hekla svojim predivnim pjevnim glasom.

“Ja nisam gost. Ja...” Lucy je progutala knedlu. Bez suza. Dovoljno je ponižena već time što je mokra do kože. “Ja sam upraviteljica, Lucy Smart.” Nesvjesno je podigla ruku za rukovanje, a potom je brzo spustila jer je shvatila koliko to smiješno izgleda, sa svom tom vodom koja joj kaplje s rukava.

“O!” Djevojčin je glas iznenađeno odjeknuo. “Ali vi trebate doći tek idući tjedan.”

“Sve mi je potvrđeno e-mailom”, rekla je Lucy, brzo i oštro, riječima punim panike, ne želeći da pomisle kako je neorganizirana i rastresena.

“Ali jučer su nas nazvali, rekli da je došlo do promjene vaših planova i da ćete doći tek idući tjedan.”

“Pa, to nisam bila ja”, odgovorila je Lucy.

“Zasigurno opet *huldúfólk* izazivaju nevolje”, rekla je Hekla kimajući glavom, potpuno ozbiljna. “Ali sada ste ovdje i bolje nam je da uđemo, brzo,” zastala je i dodala, s nestašnim sjajem u očima koji bi Lucy nekoć smatrala dražesnim, “najbolje je pričekati danje svjetlo za kupanje u termalnom izvoru.”

“Proteklih sam pola sata pokušavala ući u hotel”, promrmljala je Lucy drhtureći dok su joj stopala šljapkala po drvenom podestu, voda se cijedila iz njezinih najdražih čizama, a veliki oblaci pare izdizali se iz njezine natopljene odjeće. Divota. Ti su ljudi očito njezini novi kolege. Toliko o ostavljanju dobrog prvog dojma.

“Ali vrata su otvorena”, rekla je Hekla. “Uvijek su otvorena.” Zbog te izjave, koja je zvučala tako sigurno, Lucy se osjećala duplo glupljom. Vrata su sigurno bila zaključana. Zar ne? Bila je sigurna. Sve je pokušala.

“Pa, danas nisu”, progundala je Lucy duboko uvjereni u to. “Zašto bih inače lutala uokolo u mraku pokušavajući pronaći ulaz?” Vrata su bila zaključana. Njezino oštro opovrgavanje palo je u vodu kada se poskliznula. Stisnula je usne i pognula glavu kao da se usredotočuje na tlo pod nogama, osjećajući nagli proboj suza.

“Hej, dajte da vam pomognem”, rekao je Alex nježno i tiho. Podigla je pogled i susrela njegov. Toplina i suosjećanje isijavali su mu iz očiju dok ju je hvatao ispod lakta. Zadržao je pogled na njoj, činilo se čak i predugo, kao da je mogao vidjeti ravno kroz nju sve do ustrajne sjene jada koja je prebivala u njezinim prsima. Kada joj je poklonio umirujući osmijeh, osjetila je čudan preokret u želucu, poput lososa koji iskače iz vode.

Razum je ratovao sa samoodržanjem i koliko god je htjela ispustiti taj čvrsti stisak njegove podupiruće ruke, trn spoznaje uznemiravao ju je. Lucy mu je dopustila da je otprati uz padinu,

čvrsto se boreći da joj se ne sviđa taj osjećaj da, malo za promjenu, nekom drugom dopusti da brine o njoj.

Blago otvorenih usta Lucy je svukla natopljenu odjeću, promatrajući netremice udobnu sobu dok je svijala prste u meki sag od ovčje vune koji je krasio drveni pod od širokih dasaka boje meda. To je poprilično dobar smještaj za zaposlenike, a kupaonica je izvan svake pameti. Para se već izdizala zibajući se iz ogromnog stajaćeg tuša s ružom.

Hekla, koja je očito bila potomak loze vikinške princeze, što se vidjelo i na njezinoj prekrasnoj plavoj kosi, provela je Lucy kroz hotel koji ju je ostavio pod dojmom drvenih greda, prozračnih, širokih prostora i ogromnih prozora sa staklenim pločama. Njezina je kolegica verglala vrtoglavom brzinom, uz rafalnu paljbu informacija, od kojih je Lucy samo neke upamtila. Alex je barmen. Hekla je pomoćnica upravitelja. Hotel je polupun ili je rekla poluprazan? Sezona polarne svjetlosti samo što nije počela. Druga imena, od kojih su neka zvučala kao da su došla izravno iz nordijske mitologije, također je spomenula: Brynja, Olafur, Gunnar, Erik, Kristjan, Elin, Freya.

Lucy je ušla u kupaonicu koja je, nasreću, bila predivno topla. Imala je određeni luksuzni, dizajnerski štih s rustikalnim drvenim policama postavljenima oko zaobljenog umivaonika, crne podne pločice i veliki pravokutni tuš.

Ušla je pod vrući tuš i pustila da joj glava klone dok joj se predivna vruća voda poput kiše slijevala niz mokru kosu. *Bravo, Lucy. Baš znaš impresionirati nove kolege.* Zašto su mislili da ona dolazi tek idući tjedan? Zasižno misle da je prava prevarrantica. Nije moguće da je pomiješala datume, zar ne? Priznaje, pomalo je bila rastresena u posljednje vrijeme i njezine nekad slavne organizacijske sposobnosti proteklih su se mjeseci izgubile, ali krivi datum? Ne, nije moguće da je pomiješala datume. I vrata su sigurno, sigurno bila zaključana.

Nakon blagotvornog tuša i brzinskog sušenja ručnikom, koji je bio savršeno mek i pahuljast, Lucy se osjećala kao nova,

iako ju je i dalje tištalo to što je iz odvoda izvadila još nekoliko šaka otpale kose.

Pažljivo ju je posušila, bojeći se da ne otpadne još više, i namjerno izbjegavala pogledati vlastiti odraz u zrcalu znajući i predobro da odande u nju gleda Morticijina* sestrična iz drugog koljena. Proteklih mjeseci nad nju su se navukle sjene ispijenosti, potamnile joj obraze, a crni krugovi nastanili su se na njezinu licu, naglašavajući podočnjake kao da ima crno-ljubičaste modrice, zbog čega je izgledala kao nešto između pande i sablasti. Uz tjelesno propadanje, njezin je želudac nastanio osjećaj stalne mučnine.

Oronulo lice kao da je bilo odraz potpunog rasula u koje se njezin život pretvorio. Zadrhtavši, spustila je sušilo za kosu i zagledala se kroz vlastiti odraz i vrata kupaonice, prema bračnom krevetu u drugoj sobi s debelim bijelim pamučnim poplunom i mekim plavim ukrasnim prekrivačem.

Prije nego što se prepustila umoru, na brzinu je istražila stambeni prostor, svoj dom na sljedeća dva mjeseca. Iako se osjećala pregaženo, raspoloženje joj se popravilo. Bračni krevet s drvenim okvirom gledao je na otvoreni kamin uglavljen posred reda prozora, što joj se činilo neobičnim ali efektnim dizajnerskim zahvatom kakav nikada prije nije vidjela. Možda je to islandski štiš. Impozantno ognjište bilo je izgrađeno od rustikalnog kamena, s unutrašnjim dimnjakom koji se izdizao punom visinom sobe prema trokutastom vrhu nagnutog drvenog stropa. To je prostoru davalo osjećaj prostrane otvorenosti, ali soba se nije činila hladnom. Zidovi i strop bili su obloženi drvom boje meda, pod su krasili meki sagovi, a sa zidova su također visjele šarene vezene tkanine.

S desne strane bio je maleni prostor poput salona, sa zgodnim dvosjedom prekrivenim savršenim mekim kašmirskim prekrivačem stvorenim za ušuškavanje kad je vani hladno, dva naslonjača okrenuta prema vatri i, malo dalje, kompaktni kuhinjski prostor sa šankom za doručak i dvije stolice.

---

* Morticia je lik iz filma *Obitelj Adams*. (Op. prev.)

S umornim osmijehom obećala si je da će prvi slobodan dan provesti tako što će se umotati u taj prekrivač, naložiti vatru (to će morati naučiti) i gledati plamen.

Zavukla se u hladnu posteljину i istog trena ušuškala u meki zagrljaj debelog nadmadraca. Dok joj je glava tonula u naručje pernatih jastuka, a prekrivač se priljubio oko nje, ispustila je maleni uzdah. Mozgu, prestani misliti, rekla je sama sebi. Kao obično, odbijao je poslušati i umjesto toga uživao mučiti je prizivajući slike nespretnog izlaska iz termalnog izvora. Izgledala je poput ofucanog štakora koji se zamalo utopio. Kakav prvi dojam. Uzdahnula je još jednom i sklupčala se u bočni položaj, predajući se predivnoj mekoći kreveta, osjećajući kako polako gubi svijest. Što li Hekla i Alex misle o svojoj novoj šefici? U najgorem slučaju misle da je nespretna, nesposobna, šeprtlja. Nemaju pojma što je napravila... zasad. Ispod prekrivača ispreplela je prste. Nada se da nikada neće ni saznati. Progutala je glupe suze koje su odjednom počele prijeteći navirati niotkuda. Bi li je Alex i dalje ljubazno gledao kada bi vidio onaj prokleti video? Bi li se Heklini blagi osmijesi pretvorili u podsmijeh gađenja kada bi na internetu potražila ime Lucy Smart? Lucy je stisnula oči i zakopala se dublje u madrac, tonući u san prepuštala se mekoj kukuljici koju je oko nje tvorio krevet.

Nešto ju je probudilo te je ležala zbunjena težinom tišine koja se nad njom nadvila. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da procesuiru i sjeti se gdje je. Island. Usred ničega. Namrštila se, odgurnula svijetlo zeleni prekrivač, toplina ju je sada počela gušiti. Čekaj, prekrivač je zelen? Polako je pogledala po sobi prožetoj blagim nezemaljskim svjetlom. Trebalo joj je još nekoliko trenutaka da shvati, pridigla se na laktove, sneno zaškiljila kroz prozor. Bilo je toliko mračno kada je otišla na spavanje da se nije zamarala roletama.

Vau! Potpuno razbuđena, podigla se, a hladan zrak oplahnulo joj je ramena.

Tiha simfonija pulsirajućeg zelenog svjetla obasjala je tamno nebo kovitlajući se u čarobnim valovima. Odgurnula je

prekrivače sa sebe i uzela onaj s dvosjeda te ga omotala preko ramena dok je hodala prema prozoru. Zadivljena, prisionila je ruku na ledeni prozor ne bi li njom pratila kretanje rasple-sanih svjetala. Srce joj je poskočilo u prsima, oči se širom otvorile od čuda.

Tajanstveno čarobno svjetlo otkrivalo je sjenoviti krajolik, more koje zavodljivom krivuljom obgrljuje kopno i kupa pukotine u stijenama hladnim bojama. Privijajući prekrivač čvršće na sebe spustila se na pod, očarana spokojnim nečujnim spektaklom koji se pred njom odvijao gracioznošću kakvog nježnog baleta.

Poput svile koja pleše na vjetru plesalo je svjetlo uz tu nečujnu melodiju, polako i sneno. Trnci su prolazili cijelim njezinim tijelom dok ga je pratila. Prizor ju je ispunio divljenjem i neočekivanim zadovoljstvom. Sve brige i strahovi koji su je pratili proteklih mjeseci postali su beznačajni, maleni i nebitni u usporedbi s ovom prirodnom pojavom. Pitala se koliko tisuća godina se već polarna svjetlost ukazuje i što li su o njoj mislili davni narodi. Čarolija? Prisutnost boga? Jesu li smatrali da je ona nekakav znak? Podižući glavu zagledala se gore, odjednom osjećajući snagu kao da upija tu kozmičku energiju. Pred njom je bio cijeli svemir, a ona je tek malena mrlja u njemu. U tom je trenutku bila sve i ništa, dio prirodnog ciklusa. Stisnula je šaku i tiho si obećala: naprijed. Gledaj naprijed. Umjesto da na Island gleda kao na pokoru, iskoristit će ga najbolje što može. Druga prilika. Neće dopustiti da je greške određuju. Koliko god fantastična ta svjetlost bila, ona je znak, u to je bila sigurna. Iskoristit će ovu priliku i usmjeriti svu svoju vještinu i znanje kako bi ljudi koji dođu u hotel *Northern Lights* doživjeli nezaboravno iskustvo.